

Tivolska lepotica v stiski

NA DNEVNEM REDU: DEJAVNOST
ZAVODA INŽ. STANKA BLOUDKA

Žal se pri nas precej pogosto dogaja, da postanemo na nek problem ali pojav pozorni šele takrat, ko zvonovi že prav hudo razbijajo in svariijo. Prav nič drugače ni bilo z dejavnostjo dvorane Tivoli — od aprila 1965, ko je bil zgrajen ta prepotrebni objekt, pa do danes smo le govorili, ugotavljali ter zmajevali z glavo. Potem pa se je nenadoma razpočila bomba v obliki POP BOOM festivala, ki je z vso afero nehote postavil v ospredje tudi vprašanje namembnosti in poslanstva naše tivolske krasotice.

Ko so v Ljubljani še tekale burne razprave o lokaciji ter konceptu dvorane, je bilo slišati pripombe, da gre tu za očitno megalomanstvo, saj da Ljubljana ne potrebuje tako velikega objekta. Pustimo ob strani druge očitke — gotovo pa je, da ta o velikosti dvorane še zdaleč ne drži, saj že leta nazaj ugotavljamo, da je nemalo krat pretesna, zlasti še, če bi želeli izpolniti njeno dejavnost z vsemi programi, ki smo jih imeli v mislih ob njeni otvoritvi.

TEŽAVE Z OPREMO

Zavod inž. Stanka Bloudka, ki upravlja z dvorano, ima seveda na skrbi še vrsto drugih objektov: zunanje odprto drsališče, odprte športne objekte v parku inž. Stanka Bloudka, kopališče Ilirijo, Zlati klub, Stopoteko, golf ter otroški avtodrom in vrtiljak. Dvorana je bila zgrajena, kot smo že omenili, leta 1965 in gotovo je, da se je problematika v zvezi s funkcionalnostjo, opremljenostjo in tudi samo izvedbo v teh letih precej spremenila, pri čemer moramo upoštevati hiter razvoj športnih panog, višje standarde in druge vidike. Kar zadeva same športne prireditve, je dvorana za te namene dobro opremljena, saj so opremo sproti dokupovali in dopolnjevali. Drugače pa je z drugo platjo dvoraninega poslanstva — kulturo in zabavo. Ni kvalitetnega ozvočenja, ne razsvetljave, ni ustreznih scenjskih elementov, akustičnost je slaba itd... V funkcionalno ureditev in nabavo opreme zavod vsa leta vlaga znatna sredstva, v zadnjih letih povprečno več kot 700.000 din, vendar problema sami, brez sodelovanja ostalih prizadetih (gledališča, filharmonija, kulturna skupnost) verjetno ne bodo rešili.

9:1 ZA ŠPORT

Pa pustimo sedaj ta, tehnična vprašanja ter se posvetimo drugemu poglavju, ki je morda bolj zanimivo, ga pa finančna in tehnična problematika prav gotovo opredeljujeta. V nasprotju z razpravljavci, ki so pribijali na križ zavod Stanka Bloudka, ker da daje zatočišče tako nesprejemljivim in sumljivim prireditvam, kot so pop festivali, kmečke ohceti (ta »postavka« se je sicer bolj redko pojavljala, toda bodimo poštene in upoštevajmo enake kriterije), nastopi električarjev in podobno, podatki govorijo čisto konkretno: tako časovno kot finančno je razmerje približno 9:1 v korist športnih prireditev in treningov. To pomeni, da je dvorana le 1/10 vsega časa na razpolago dolgolascem in pop glasbenikom ter ostalim odjemalcem komercialnih uslug.

Bežen pregled uporabnikov dvorane, ki po urniku polnijo obe dvorani, kaže, da gre večinoma za treninge in športne prireditve športnih klubov. Od ponedeljka do četrtega se v dvorani vrstijo klubi

KONKRETNA STALIŠČA

O problematiki dvorane Tivoli so razpravljali že številni forumi in družbenopolitične organizacije. Če na kratko strnemo ugotovitve in stališča vseh teh sestankov, moramo poudariti predvsem veliko pripravljenost vseh, da se vendarle lotijo reševanja položaja zavoda inž. Bloudka. Za ilustracijo navajamo stališča.

Prvič: uvesti je treba stroškovne cene ter na osnovi teh dosledno obremenjevati koristnike.

Drugič: Zavod Stanka Bloudka je treba proglasiti za organizacijo posebnega družbenega pomena.

Tretjič: organe športnih društev in klubov je treba formirati dosledno po principih delegatskega sistema.

Četrto: rekreativno dejavnost, ki se odvija v okviru zavoda, je treba subvencionirati!

Olimpije, Slovana, Slavije in drugih, petki pa so rezervirani za koncertne ter zabavno-glasbene prireditve (sobote in nedelje za športne prireditve). Poleg stalnih najemnikov je tu še cela vrsta občasnih in priložnostnih uporabnikov, ki jih na tem mestu seveda ne gre naštevati.

ODPISANI DOLGOVI

In sedaj — najvažnejše: kako je s finančno problematiko? Obratovalna ura (ekonomska cena) na drsališču je 800 dinarjev, uporaba male dvorane 300 din, vendar pa nihče od uporabnikov (športni klubi) še zdaleč ne plača polne cene (Olimpijina ura znaša 113 dinarjev). Še več — zavod je moral pred leti nekaterim športnim organizacijam odpisati več kot 300.000 dinarjev dolgov, ker le ti »niso mogli« ali pa niso hoteli poravnati potrebnih zneskov. Nesporo velja, tako piše v poročilu zavoda, da so cene v dvorani Tivoli (dejansko zaračunane) najnižje v primerjavi s cenami vseh tovrstnih objek-

Tudi zanje smo zgradili dvorano

tov v Jugoslaviji in tujini. Če želi zavod nadoknaditi vso izgubo s športniki in pokriti stroške obratovanja, se mora krepko potruditi na drugih področjih — reklam, avtodromu, disko klubu, mini casinu ipd...

In če sedaj skušamo potegniti črto: v dvorani, ki smo jo zgradili za povsem določene namene, slejkoprej kraljuje tako imenovani vrhunski šport, ki pa pokriva (z najemninami) le 15 odstotkov nastalih stroškov.

KAJ PA REKREACIJA

Rekreacija delovnega človeka in mladine (ki smo jo ob otvoritvi še prav posebno poudarjali) se je zreducirala le na »rekreacijsko drsanje« (to je drenjanje po ledeni ploskvi) ter nekatere druge dejavnosti, ki pa jih že ne štejemo k sami dvorani. Kljub temu pa, da je množični rekreaciji (ali drsanju) namenjeno le petina časa, daje še enkrat več dohodkov kot najemnine vrhunskih športnikov (zanimiv je še en podatek — športniki Olimpije zasedajo 80 odstotkov vseh kapacitet in časa, v postavki »dohodki« pa so udeleženi le s 15 odstotki?!). Vsi naštetih podatki, poleg teh pa še nizki in neurejeni osebni dohodki kolektiva, velike težave pri obratovanju — opozarjajo na akutnost problema, ki terja čim hitrejše reševanje. Ne zaradi POP festivala in zaradi podobnih afer — zaradi vseh nas ne smemo ostati ravnodušni ob teh ugotovitvah. Dvorana Tivoli je znana po vsem svetu — zaradi elegantne zunanosti, odličnih organizatorjev, kvalitetnih prireditev. Naj ne postane znana še zaradi mačehovskega odnosa družbe do objekta, ki je postal že majhen simbol našega mesta...

Z. Š.